

Hồi 26

Vô Ý Giết Người

Trước thái độ kỳ dị của đại hán, không những khiến Thiếu Bạch lấy làm lạ mà ngay Vạn Lương, một tay từng trải giang hồ cũng đâm hoang mang. Nhận thấy đối phương nói rất hữu lý nên nhất thời không biết phải đáp lại ra sao?

Đang nghĩ lung, bỗng chuông quày xen vào nói:

- Chuyện chuyện thế này, bốn vị đây thuê cả phòng cho nên tiểu nhân nghĩ khách gia có một mình, dám phiền dời sang phòng khác hẳn ngủ.

Đại hán chồm dậy, quắc mắt lườm chủ điểm:

- Người làm ăn, lý ra phải biết nhìn nhận người tới trước, kẻ tới sau. Ta đã thuê phòng này rồi, tại sao người không lo liệu cho họ một gian khác.

Trần chuông quày dờ dỗi, không còn nói gì được.

Người lạ hành động quái dị, nhưng miệng lưỡi nhanh nhẩu khó ai bì.

Bọn Thiếu Bạch đều là người ngay thẳng nên nhất thời chỉ đứng ngay người, ấp úng không nói được lý do.

Cao Quang chờ mãi không thấy bọn Thiếu Bạch lên tiếng bèn oang oang nói:

- Đâu có được, chúng tôi người đông, các hạ chỉ có một mình, tất dời đi tiện hơn chúng tôi nhiều.

Chỉ nghe đại hán nói:

- Thế thì tại hạ nhường phòng này lại cho các vị mới phải.

Cao Quang được thể làm già:

- Đúng, các hạ đã quyết định nhường, sao không mau dọn dẹp cho sớm.

Đại hán sẽ đáp dạ, toàn thân còn phủ kín cái chăn bông, thỉnh thoảng vút người ra khỏi phòng.

Lần này động tác đại hán rất nhanh, chỉ kịp thấy một bóng người nhoáng lên rồi mất hút.

Sự việc xảy ra không quá một giây đồng hồ.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn theo, một lúc vẫn không thấy gì khả nghi. Vạn Lương sẽ giọng nói:

- Chuông quày, cái người thợ hàn này là một vị bằng hữu trên giang hồ, chuông quày đã nhìn thấy rõ chứ?

Trần chuông quày còn chưa hết lo sợ, nói:

- Đúng thế, tiểu nhân đã thấy rõ.

- Y không phải là khách buôn thường tình, vậy chuông quày cũng khỏi cần thủ l-, không hiểu có thể cho chúng tôi xem những vật y mang theo không?

Trần chuông quày khó nghĩ ra mặt:

- Cái đó, tiểu nhân thật không dám, tiểu nhân không biết tí võ công, nếu y nổi nóng, muốn lấy mạng tiểu nhân không phải là việc d- như trở bàn tay sao?

Vạn Lương cười nói:

- Chưởng quầy không giữ lệ điểm, mượn sức chúng tôi bắt ép y phải bỏ đi, thì y sớm đã sinh cảm hận. Có chúng tôi ở đây, có lẽ y chưa dám động thủ, nhưng đợi chúng tôi đi rồi y sẽ lấy mạng chưởng quầy cũng nên...

Trần chưởng quầy mặt tái nhợt, chân run lẩy bẩy, giọng lạc hẳn đi:

- Đúng thế, xin bốn vị đại gia rủ lòng thương, nghĩ cho một cách cứu mạng tiểu nhân.

Vạn Lương vờ ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Cách thì có đấy, nhưng còn phải coi xem vận may của chưởng quầy nữa.

- Chỉ cần có thể cứu mạng tiểu nhân thì gì tiểu nhân cũng xin làm làm hết.

- Vậy hẳn nhắc lại việc vừa rồi, nếu chưởng quầy chịu đem những vật y để lại trong điểm trao cho chúng tôi, có thể chúng tôi biết được lai lịch y qua những món vật đó, nếu là hạng người xấu, chưởng quầy khỏi lo, chúng tôi sẽ tìm ngay y trừ khử, còn là người tốt, chắc y cũng không thèm toan tính cái việc hãm hại chưởng quầy đâu.

Trần chưởng quầy mừng rỡ:

- Phải lắm, ôi! Kỳ thực thì y cũng chẳng mang theo gì nhiều, chỉ có mỗi một cái rương gỗ, trên có viết bốn chữ lớn "Hàn chảo sửa bình".

- Được, chúng ta xem cái rương gỗ trước rồi hẵng tính.

Trần chưởng quầy bỗng nghĩ ra điều gì nói:

- Không được, chúng ta thử đi xem y có dời sang phòng khác hay không chứ nếu y không bỏ đi thì tiểu nhân cũng không thể tự tiện mó máy vào vật của người.

- Cũng phải, chúng ta cùng đi xem sao?

Năm người ra khỏi phòng, đi được chừng sáu thước, đến một căn phòng nữa, chỉ thấy cánh cửa gỗ đóng chặt, như thể chưa có ai mở.

Trần chưởng quầy tiến tới trước cửa, bất thần lùi giạt lại phía sau một bước, nói:

- Thỉnh chư vị!

Vạn Lương biết y hãi sợ, bèn nhanh nhẹn vận công hộ thân, xô cánh cửa bước vào.

Ngưng thần nhìn, thấy căn phòng trống trải, không một bóng người. Lão cau mày nghĩ:

- Y không có ở đây thật, vậy thì đi đâu?

Cao Quang ngạc nhiên quay lại hỏi Trần chưởng quầy:

- Trong khách điểm của ngươi, còn căn phòng nào ở được?

Trần chưởng quầy đáp:

- Không còn.

Vạn Lương nói:

- Thôi được, ngươi hãy đem cái rương gỗ lại đây!

Trần chưởng quầy đáp dạ rồi quay người bỏ đi.

Nhưng được hai bước, y lại dừng chân do dự:

- Xin vị đại gia nào đi với tiểu nhân.

Biết y đang chết khiếp, Vạn Lương sẽ bảo Cao Quang và Hoàng Vĩnh:

- Nhị vị chịu khó đi theo y!

Hai người lảng lạng một trước một sau, đi kèm sát điểm chủ.

Thiếu Bạch nói:

- Kỳ lạ quả, y còn trùm kín chiếc chăn bông, vẫn bối không tin y thật rời bỏ chỗ này.

Vạn Lương cũng gật đầu:

- Không hiểu y lẩn đi đâu, nhưng thiết nghĩ, y phải trông giữ món vật đem theo, vậy chúng ta ngầm theo dõi. Chỉ cần phát giác được là dốc toàn lực xuất thủ, nếu thấy cần thì đã thương y luôn.

- Sao? Không lẽ y đến đây vì chúng ta?

- Lão hủ cũng nghĩ thế, nếu chúng ta không phát giác ra y thì chờ cho ta ngủ say, với võ công của y, ngầm hạ thủ điểm huyết đạo chúng ta, không phải là quá d- dàng?

Thiếu Bạch cho là phải, bèn vút mình lên đỉnh nóc nhà, đảo mắt xem chừng động tĩnh.

Vạn Lương nhẹ nhàng núp vào sau cánh cửa phòng, lặng lẽ chờ đợi.

Ai dè, việc xảy ra khác hẳn, Hoàng Vĩnh và Cao Quang lại mang về được chiếc rương gỗ của đại hán để lại trong chớp mắt.

Quả đúng trên rương có viết bốn chữ "Hàn chảo sửa bình".

Vạn Lương đỡ lấy rương ngoảnh sang bảo chủ điểm:

- Chương quỳ cứ yên tâm nghỉ ngơi! Nếu người đó có tra hỏi về chiếc rương, chương quỳ nói là bị bọn ta lấy rồi, y sẽ không làm gì chương quỳ đâu.

Trần chương quỳ nửa tin nửa ngờ lui ra khỏi phòng.

Y tuy sợ tên thợ hàn báo thù nhưng đối với bọn Vạn Lương, y cũng không kém phần kinh sợ.

Điểm chủ vừa bỏ đi, Vạn Lương đột ngột phóng vút lên mái nhà, vận khí gọi lớn:

- Khinh công của bằng hữu chúng tôi đã thấy cao siêu lắm, nhưng đã tìm đến đây sao không lộ diện.

Ngừng giây lâu lão tiếp:

- Bằng hữu để lại chiếc rương đã bị bọn này lấy, trước giờ ngọ ngày mai, nếu không thấy bằng hữu tới lấy lại, bọn này sẽ mở ra xem.

Dứt lời, lão bước vào nhà sẽ giọng nói:

- Bốn người chúng ta luôn phiên canh giữ chiếc rương, lão hủ đã tuyên hẹn, có lẽ y cũng không hạ thủ lên chúng ta đâu.

Thiếu Bạch thắc mắc nghĩ thầm:

- Nếu muốn mở, sao không mở ngay xem, lại phải đợi đến giờ ngọ ngày mai?

Nhưng biết Vạn Lương là tay lịch lãm, làm vậy tất phải có thâm ý nên không tiện nói nhiều.

Cứ thế, bốn người thay phiên nhau ngồi điều tức, cho tới gần giờ ngọ vẫn không thấy động tĩnh gì.

Khi ấy, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, suốt vạn dặm trông quang đãng, không một vầng mây, bốn người lần lượt điều tức xong, sự mệt nhọc tiêu mất, ai cũng thấy khỏe khoắn lạ thường.

Cao Quang sẽ đăng hăng:

- Người đó có lẽ không đến đâu, ta hăng mở rương ra xem để còn kịp lên đường sớm.

Vạn Lương đứng dậy, vác chiếc rương ra sân đặt dưới ánh thái dương chói lọi, tìm một thanh tre dài cầm tay nói:

- Y có đủ thời giờ nhưng không chịu tới lấy lại chiếc rương, thế tất không phải vật trong rương vô giá trị mà chắc có sự gì lạ đây.

Thiếu Bạch có vẻ hiểu ra:

- Lão tiền bối nhìn xa thấy rộng, văn bối xin bái phục.

Vạn Lương vận công vào thanh tre nói:

- Chúng ta hiện đứng cách rương ít nhất cũng có hơn năm thước xa, đủ thời gian để ứng phó bất trắc, nhưng chư vị cũng cứ vận công đề phòng cho chắc.

Vung thanh tre nghe đánh đập một cái, trúng ngay trên ổ khóa bằng đồng ngoài chiếc rương.

Vạn Lương đặt mút tre vào nắp rương, chực cạy ra, thốt một bóng đen nhoáng lên dưới ánh nắng, cùng lúc một thanh tre khác từ đâu vút tới, đánh chát một cái ngay thanh tre Vạn Lương đang cầm trên tay.

Vạn Lương tức thời thấy cổ tay tê buốt, lòng đâm sợ hãi:

- Nội công hùng hậu thật!

Chỉ thấy thanh tre ấy rít vèo cả chiếc rương gỗ vút bay bổng lên.

Sự việc xảy ra nhanh không tưởng tượng. Vạn Lương nhanh miệng quát:

- Đuổi mau!

Chớp động thân hình, lão phóng theo chiếc rương bay.

Thiếu Bạch tung mình khỏi phòng, nhắm hướng cây gậy trúc xuất phát vút đi.

Cao Quang và Hoàng Vĩnh chậm chân vừa ra khỏi phòng thì Thiếu Bạch và Vạn Lương đã biệt tăm.

Nói riêng Thiếu Bạch thi triển kinh công Bát bộ càn thiên nhẹ như bay chạy qua một góc tường đổ nát, chỉ thấy có một cây trúc can dài hơn trượng bị vất lại dưới tường, còn người cầm can biến đâu mất dạng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh quất, thành linh đề khí vút lên nóc nhà.

Đây là một cái làng hoang vắng, trừ năm ba nóc gia về phía bắc ra, đông, tây, nam đều là vùng hoang dã.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn, thấy về hướng chính tây, bên ngoài một rừng cây xanh um thấp thoáng có bóng người. Chàng lập tức đề khí nhảy xuống đất đuổi theo.

Nếu như chàng chịu suy nghĩ thêm một chút, hoặc có thêm chút kinh nghiệm giang hồ và với kinh công mau lẹ đường ấy thì kẻ kia, võ công đâu có cao gấp mười chàng, cũng không tài nào chỉ trong thoáng mắt thời gian đã chạy được xa quá hai dặm đường.

Nhưng vì nóng lòng truy địch nên Thiếu Bạch không kịp suy nghĩ, đã phóng nhanh về phía chính đông.

Trong quảng đường hai dặm, nhờ chàng dốc toàn lực chạy nên loáng một cái đã đến nơi. Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy một lùm trúc xanh mát che ngang một ngôi mộ cao lớn. Bên trên xanh rờn một màu rêu, lơ mờ một nấm mồ giữa đám cỏ um tùm, nếu không tới gần, thật khó mà nhận biết được.

Thốt nghe có những tiếng khóc bi ai vọng ra.

Thiếu Bạch lắng tai nghe, tiếng khóc tựa như phát ra từ ngôi mộ khiến chàng bất giác kinh hoảng.

- Xem ngôi mộ phải có từ lâu đời, ít nhất là đã mấy mươi năm, lại ở giữa chốn đèo heo hút gió thế này, quanh năm không người lui tới quét tước, giờ lại có kẻ đến bái mộ, khóc lóc thật bi thương, hẳn là phải có tình thâm với người nằm trong mộ.

Nghĩ dứt, chàng liền rảo bước qua đám trúc, tiến thẳng về ngôi mộ.

Ngôi mộ chiếm trên một diện tích khá rộng, có đến nửa mẫu, trên cỏ dại mọc tràn lan, và bao quanh là những gốc trúc xanh.

Thanh đăng, thúy trúc là những vật d- sinh trưởng, cho nên có thể là thân nhân người chết cố ý tài bồi chúng, để che khuất ngôi mộ to lớn bên trong?

Đi được nửa vòng ngôi mộ, quả nhiên chàng phát hiện ra dưới một lùm cây leo rậm rạp có một cái huyết đạo vừa một người ra vào.

Tiếng khóc truyền ra từ trong động huyết đó.

Chú mắt nhìn trên huyết động thì thấy ra là một cái cửa nhỏ được đặc chế, bên trên cử dây leo mọc kín mít. Nếu đóng cánh cửa lại thì thật kín đáo, bất luận có nhãn quang sắc bén đến đâu nếu không hiểu nội tình, cũng còn khó mới nhận ra.

Trong tiếng khóc thoáng nghe lẫn có tiếng nỉ non:

- Sư phụ ôi, người mất đi là cả một bất hạnh. Đệ tử võ công đã bị kẻ thù phế bỏ, cho dù có lòng muốn rửa hận, trọn một kiếp này cũng khó tròn được tâm nguyện.

Thiếu Bạch cảm khái nghĩ bụng:

- Kẻ này cũng kể là một nhân vật có khuyết tánh, tuy không còn sức báo thù nhưng hành động như thế cũng biểu lộ ít nhiều...

Tiếng khóc vẫn rền rĩ:

- Đệ tử mỗi lần đi viếng mộ, quỳ sụp trước linh vị sư phụ, trong lòng lại càng thêm tủi nhục. Sư phụ tài nghệ tuyệt thế, khổ công nghiên cứu y đạo để dốc lòng cứu nhân độ thế. Người có chí cao cả nhường ấy ai ngờ lại truyền phải cho kẻ tiểu nhân, dùng các y thuật tuyệt diệu trên thế gian, làm âm mưu gây nên kiếp nạn khiến sư phụ về dưới tuyền đài không đành nhắm mắt, mà đệ tử ở lại trần hoàn có sống cũng vất vưởng tấm thân.

Thiếu Bạch nghe từng tiếng vang lên như những giọt lệ uất hận của người không đạt chí nguyện, của một tấm tình thâm thiết mà trời xanh nỡ dạ gây cảnh trái ngang.

Đang khi băng khuâng, tiếng gào khóc lại âm vang.

- Đệ tử sống trên đời này, mắt thấy lũ quỷ dùng y thuật tuyệt thế của sư phụ gieo hại vô lâm, lòng đau như cắt, thà là xin theo sư phụ xuống cửu tuyền, để khỏi phải thấy cảnh...

Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ:

- Người này nhất thời thiếu suy xét, ta phải gấp đi cứu y.

Xô vệt đám dây leo, chàng đi thẳng xuống huyết động.

Huyết động này uốn quanh ngôi mộ cho nên Thiếu Bạch có chạy gấp cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Chờ lúc vào được trong mộ thì đã chậm một bước.

Nhướng mắt nhìn, chàng thấy có hai ngọn đèn lưu ly sáng trưng, và bên dưới là một tấm bia con.

- Không lẽ trong cái ngôi mộ cao lớn kia còn có một ngôi tiểu mộ?

Một đại hán y phục lam lũ nằm sóng trước tấm bia đá, trên ngực dựng thẳng thanh Kim đao lấp lánh ánh sáng lạnh.

Y chừng như còn giữ được một khẩu nguyên khí cuối cùng, ngoái nhìn Thiếu Bạch lạnh lùng nói:

- Ác đồ, ngươi chậm một bước...

Thiếu Bạch vút tới nhanh như tên bắn, thò tay chụp lấy đại hán nói vội:

- Huynh đài chớ hiểu lầm, tại hạ không phải.

Rồi chàng sờ ngực, thấy đại hán đã khí tuyệt mà chết.

Thì ra, y cố chống chọi không chịu nhắm mắt chết, chỉ vì muốn được chửi một câu, và nói xong lập tức tắt thở.

Thiếu Bạch giậm chân tự trách:

- Ta tuy không có ý ám hại y nhưng chính thực y lại bị hại bởi tay ta. Nếu ta không nhảy xông vào, có lẽ y không đến nỗi tìm cái chết liền. Ôi! Y nhận lầm ta là kẻ đã mưu hại sư phụ y mới vung đao tự vận. Tả Thiếu Bạch ôi! Tả Thiếu Bạch, ngươi tuy có lòng cứu người nhưng vô ý lại hóa ra là hung thủ giết người.

Nghĩ đến chỗ ấy, cảm khái thương tâm dâng lên nên chàng không ngăn được hai hàng lệ đổ.

Nhưng người chết là hết, Thiếu Bạch nức nở một hồi rồi từ từ đặt thi thể của đại hán xuống.

Ngước mắt nhìn lên, chàng thấy trên tấm thạch bia có ghi "Tuyệt thế thần y Chính nghĩa lão nhân nguyên tiên chi mộ".

Thiếu Bạch bàng hoàng, ngây người nhìn sững tấm bia.

Bao nhiêu việc nhất thời dâng lên trong trí não chàng như cơn sóng triều, hỗn loạn và đôn dập, làm cho chàng không sao nhận được đầu mối nào.

Thiếu Bạch sững sốt một hồi lâu, rồi chàng như chợt choàng tỉnh.

Thiếu Bạch cúi xuống nhìn kỹ lại tấm mộ bia một lần nữa, không còn nhầm lẫn vào đâu được. Đây chính là nơi an nghỉ của Chính nghĩa lão nhân mà chàng vừa được nghe Vạn Lương nói đến. Thì ra Chính nghĩa lão nhân đã mất rồi.

Tuy ông ta đã mất nhưng y bát của ông ta đã được truyền thụ lại cho hai người đồ đệ.

Theo như suy đoán của Thiếu Bạch và những lời lẽ của người đại hán đã nói khi nãy. Một người đã tự vận ở nơi đây trước ngôi mộ của sư phụ y là Chính nghĩa lão nhân.

Còn một người nữa, đã ra tay tàn độc phế bỏ võ công của đại hán, làm những việc gieo rắc tai họa cho võ lâm và người đời không còn ai khác hơn là người nho sinh mặc áo màu lam khi này ở căn lầu tranh mà bọn Thiếu Bạch đã vô tình gặp gỡ.

Theo lời nói của Vạn Lương thì lam y thư sinh đúng là truyền nhân duy nhất của Chính nghĩa lão nhân sau khi người đại hán này tự vận. Tất cả mọi việc thần bí bây giờ dần dần có thể có chút đầu mối để Thiếu Bạch lần phăng ra.

Đang suy nghĩ vẩn vơ trong đầu thì Thiếu Bạch giật mình khi nghe tiếng Vạn Lương kêu gọi:

- Tả lão đệ, Tả lão đệ!

Thiếu Bạch vội vàng đi lên trên để gặp Vạn Lương. Chàng đi lên thì đứng sau lưng Vạn Lương, thấy lão đang đảo mắt nhìn quanh nên Thiếu Bạch vội lên tiếng:

- Vạn lão tiền bối, vẫn bối ở đây...

Vạn Lương giật mình quay lại, mặt lộ vẻ mừng rỡ, lão nói:

- Lão đệ có tìm thấy manh mối gì không? Lão huynh cứ sợ lão đệ xảy ra chuyện...

Thiếu Bạch vội nắm tay Vạn Lương kéo nằm rạp xuống đất ngắt đứt lời Vạn Lương. Hai người vừa nằm rạp xuống cỏ thì từ đằng xa có hai bóng người lao vút đến. Khi qua mắt hai người thì cả hai người đều thấy rõ đó là hai hán tử mắt sọc trông thật là ghê gớm và dữ tợn.

Chờ họ đi rồi, Vạn Lương mới nắm tay Thiếu Bạch không nói một lời, phi thân trở lại khách điểm gặp Hoàng Vĩnh và Cao Quang đang mong chờ họ.

Vạn Lương chỉ nói vắn tắt với ba người:

- Ta mau rời khỏi nơi đây ngay, không thể ở được nữa.

Vạn Lương rút một nén bạc đặt lên bàn, bảo sẽ:

- Ta đi!

Đứng dậy đi trước.

Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh và Cao Quang cũng lục tục theo sau.

Vạn Lương ra khỏi điểm, đột ngột gia tăng cước bộ, nhanh như điện băng băng về hướng chính bắc.

Hộc tốc một thoáng được sáu bảy dặm đường mới dừng chân, ngoái cổ lại nhìn phía sau không có bóng người đuổi theo, lão thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối, chuyện gì thế?

Vạn Lương nói:

- Hai tên mắt sọc đó, lão đệ đã nhìn rõ?

- Hai người tướng mạo cổ quái, nhìn một lần suốt đời không quên.

- Lão đệ biết về bọn họ?

- Không!

- Chẳng lẽ chưa hề được nghe sư trưởng nhắc qua?

- Phải, chưa.

- Thảo nào, ôi! Hai người ấy không hề còn sống trên thế gian?

Thiếu Bạch càng nghe càng không hiểu, hỏi:

- Lão tiên bối, dám mong cho biết rõ hơn về lai lịch của họ?

Vạn Lương gật đầu:

- Tất nhiên lão hủ sẽ phải nói cho chư vị biết rành rẽ, để mai sau có gặp bọn họ thì sớm tránh.

Thiếu Bạch thắc mắc:

- Không lẽ hai cái người mặt sẹo ấy, có võ công siêu tuyệt?

- Nếu họ chỉ có võ công cao siêu không thôi, đừng nói lão đệ, mà cứ ngay Vạn mỗ đây cũng khỏi có khiếp.

- Thế thì họ có được môn tà pháp thâm hèn bất quỷ?

Vạn Lương cười phì:

- Lão hủ sống ngàn này tuổi, mà thật chưa hề thấy được môn tà pháp là gì.

- Nói vậy, hai người đó hẳn là những cao thủ có tiếng tăm như sấm trong võ lâm?

Vạn Lương im lặng, như để tìm lại nguồn ký ức đã chìm sâu, một lát, đằng hắng lấy giọng:

- Mấy chục năm về trước, hai đại danh gia nức tiếng trong võ lâm, là Vương kiếm Cơ Đồng và Bá đao Hướng Ngao, người ta đồn, dưới Vương kiếm không ai cầm cự được mười hiệp, và dưới Bá đao, không kẻ nào thoát chết. Nhưng kể từ khi Vương kiếm và Bá đao cùng vượt qua Sinh tử kiều qui ẩn thì trong võ lâm, ngoại trừ những đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang lại vụt xuất hiện Nhất chính, Song tà, Nhất tảo nhân...

Thở dài, lão tiếp:

- Gọi là Nhất chính là chỉ Thiết Đảm kiếm khách Trương Thanh Phong.

Thiếu Bạch nói:

- Nhất chính, Song tà, xem danh suy nghĩa thì cũng rõ, nhưng còn nhất tảo nhân kia, không hiểu muốn chỉ nhân vật nào.

- Ngư tiên Tiên bình, suốt đời có một cái tật, rất là đam mê sưu tầm các loại cá, phàm có việc thỉnh cầu chỉ cần biểu lão một kỳ ngư, thì việc khó đến đâu cũng xong. Bởi thế suốt năm tháng lão chỉ miệt mài tìm tòi cá lạ, mà không mấy may lưu tâm đến việc giang hồ. Nếu biết được sở thích của lão, có nhờ chuyện gì lão cũng làm, bất kể là nhân vật nào. Nên chi, lão là người đứng giữa hai giới chính tà. Nếu không phải là người đem kỳ ngư cầu lão xuất san thì lão tuyệt nhiên không hề dấn thân vào chốn thị phi. Nhưng lão có võ công cực cao, hễ thỉnh cầu là được, mà khách giang hồ không biết phải gọi lão thế nào nên mới gán cho lão cái biệt hiệu tảo nhân.

- Thì ra như thế.

Hoàng Vĩnh thốt xen vào nói:

- Ngư Tiên Tiên Bình dùng binh khí gì?

Vạn Lương mỉm cười:

- Là người quanh năm làm bạn với cá nên binh khí của lão thế tất có quan hệ tới giống này. Ngoại trừ một cây ngư can (cần câu), lão còn vác trên lưng một tấm lưới đánh cá. Cứ theo lời đồn đãi, tấm ngư cương ấy chiêu số kỳ ảo còn hơn cả cây ngư can, nhưng có điều ít ai thấy lão sử dụng.

Thiếu Bạch hỏi:

- Hai kẻ mặt sẹo chúng ta thấy vừa rồi chắc là song tà?
- Đúng vậy, Tả lão đệ quả là thông minh!
- Chỉ nghe cái danh song tà cũng đủ biết bọn họ là người thế nào.
- Người ta nói song ác ấy là anh em song sanh, cho nên cử động, tính tình của họ giống hệt nhau. Cùng một tâm địa hiểm độc và võ công cao siêu. Điều kinh dị nhất suốt mấy chục năm nay, họ là những kẻ duy nhất còn được sống được dưới Bá đao của Hướng Ngao...

Thiếu Bạch tròn mắt hỏi:

- Hai người thoát khỏi Đoạn hồn nhất đao?
- Phải, Bá đao Hướng Ngao trừ phi không chịu rút đao, chứ một khi đao ra khỏi vỏ thì không một ai may mắn thoát chết, cho nên, Bá đao giết nhiều người vô kể. Nhưng chưa ai biết được cái tuyệt hiểm của nhất đao, nguyên nhân giản dị là kẻ thấy ông xuất thủ đều bị tử thương ngay tại chỗ. Cũng vì thế, cái tiếng Bá đao đã chấn động khắp giang hồ, nhưng đao pháp của ông vẫn là một điều bí mật đối với người võ lâm. Mấy chục năm nay, không biết có bao nhiêu võ lâm cao thủ đã dốc hết tâm lực, mong mỏi sẽ nghiên cứu ra bí mật của nhất đao nhưng chưa người nào toại nguyện.

- Sau khi nhị vị lão nhân qui ẩn mới có nhất chính, song ác, nhất tửn nhân vùng dậy. Vậy thì đang lúc song ác còn chưa dương danh giang hồ, làm sao có thể thoát dưới Bá đao?

Vạn Lương mỉm cười:

- Hỏi rất phải! Lúc Vương kiếm Bá đao tung hoành trên giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, người đời đều khiếp nể thì dẫu có kẻ thân đầy tuyệt kỹ, trước oai vọng đương thời của hai người cũng khó lòng vùng lên được. Về lai lịch song ác thật mơ hồ, có thể nói, toàn thể võ lâm không ai được biết rõ. Nhưng bọn họ đột ngột xuất hiện, muốn dương danh trong võ lâm nên bất kỳ người nào, h- chộc phải bọn họ thì không những bản thân khó toàn mạng, mà còn mang họa lây cho cả môn hộ, gia tộc nữa. Cái thủ đoạn tàn ác đó thật chưa hề có. Nhưng cũng vì vậy, bọn họ rất mau thành danh trên giang hồ. Rồi từ đó, họ càng thêm kiêu ngạo, dần dà lại ước hẹn tỷ đấu với cả Vương kiếm, Bá đao để gây chú ý cho võ lâm đồng đạo...

- Bọn họ lai lịch bất minh, tướng mạo lại dữ dằn đáng sợ, chắc vì thế người trong võ lâm mới gọi là song ác?

Vạn Lương gật đầu sẽ thử dài nói:

- Hai người này quá ác, cho nên bất phân chính tà. Võ lâm đồng đạo ai ai cũng khiếp sợ họ, chỉ hy vọng nhờ được Bá đao Hướng Ngao ra tay trừ họa cho giang hồ. Nhưng Hướng Ngao hành tung vô định, như thể thần long, thấy đâu mà không thấy đuôi. Vì vậy, tuy có biết bao kẻ có ý truy tìm, muốn cho hai nhg biết việc thách đố ngông cuồng của song ác nhưng suốt ba năm

tìm kiếm không gặp thì trên giang hồ ác danh của song ác đã nổi như cồn. Có điều thật may, ngay sau đó hai bên đã gặp nhau.

Thiếu Bạch nóng lòng hỏi:

- Song ác tránh thoát được Đoạn hồn nhất đao bằng cách nào?

- Tình hình lúc ấy, trừ Hường Ngao và Song ác ra, sợ rằng không một ai biết rõ. Chỉ biết là Hường Ngao và song ác ước đấu ở ngoài thành Kim Lăng. Nhưng sau ngày đó, trên chốn giang hồ không còn nghe thấy danh song ác nữa, người người đều cho là bọn họ đã chết dưới Bá đao, ai ai cũng vui mừng. Còn Hường Ngao tuy nức tiếng anh hùng đại hiệp, nhưng vì đao pháp quá tàn độc, trước giờ chưa hề tha ai sống nên người trong võ lâm có sợ ông mà không kính. Có điều nội cái việc trừ khử nhị ma, cũng đủ có tiếng thơm vang dội.

Không dè, một việc bất ngờ là Vương và Bá đao đồng loạt qui ẩn thì song ác lại xuất hiện giang hồ, hơn nữa họ hành sự còn ác độc gấp bội năm xưa cho nên mới có cái chuyện hoạt nhân duy nhất dưới Bá đao.

Cao Quang xen vào nói:

- Không hiểu rồi về sau bọn họ bị nhân vật nào đánh bại?

- Lần thứ nhì xuất hiện trong võ lâm, song ác đã bị thanh danh của Trương Thanh Phong lấn át.

Thiếu Bạch hỏi:

- Nói vậy, song ác lần thứ nhì bị bức xuất khỏi giang hồ, hoàn toàn do một mình Trương Thanh Phong?

- Không hiểu Trương Thanh Phong dùng cách gì, đã mời được Ngư tiên Tiền Bình, hai người hợp lực đánh bại song ác, mà theo như lời đồn, sau khi bỏ chạy, bọn họ bị trọng thương mười phần chắc chết. Dè đâu song ác lại còn sống ở trên thế gian, và đột ngột xuất hiện tại chốn hoang vu này.

Thở dài, ông buồn rầu tiếp:

- Tứ Giới đại sư đã nói đúng. Các đại kiếp năm nào của võ lâm lại đang từ từ phát động.

Thiếu Bạch đột nhiên nói:

- Chỉ sợ song ác có dính dáng với tên thư sinh ở ngôi nhà tranh kia.

Vạn Lương lo ngại:

- Thế không lẽ bọn họ có liên quan mật thiết với Chính nghĩa lão nhân?

- Lão tiền bối, Chính nghĩa lão nhân ấy đã chết lâu rồi.

Vạn Lương giật mình đánh thót:

- Cái gì?

- Chính nghĩa lão nhân đã chết, phần mộ ở cách đây không xa.

- Tại sao lão đệ lại biết?

- Văn bối được thấy ngôi mộ của người.

Vạn Lương vẫn chưa tin hỏi:

- Việc này có thật?

Thiếu Bạch lẳng lẳng rút thanh kim đao trong người ra:

- Lão tiền bối nhận biết thanh đao này?

Vạn Lương cầm thanh đao xem kỹ nói:

- Đúng rồi, lão hủ chưa từng thấy thanh kim đao này, nhưng nghe nói Chính nghĩa lão nhân lúc xuất hiện giang hồ, thường có giắt một thanh kim đao, mặt trên khắc bốn chữ lớn "Chính nghĩa chi đao".

Rồi thông thả trao trả đao lại cho Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối tình cờ vào được ngôi mộ của Chính nghĩa lão nhân, nhưng lại vô ý giết chết một mạng người! Người ấy tuy không phải văn bối giết, nhưng cũng vì văn bối mới kinh hãi mà chết.

Vạn Lương ngạc nhiên:

- Lão đệ làm y hoảng hốt chết?

- Câu chuyện vừa qua khúc mắt và ly kỳ lắm. Văn bối chực nói rõ ngay ban nãy nhưng vì cái việc đại hán mặt sẹo kia, nên nãy giờ vẫn chưa có dịp kể lại.

- Xem ra tình thế hiện tại trên giang hồ thật phức tạp quá!

- Văn bối cũng có cảm tưởng ấy...

Chàng bèn kể lại rành mạch câu chuyện tình cờ vào mộ huyệt, cho tới lúc lấy thanh kim đao thoát ra.

Trước sự việc quá đổi ly kỳ, bọn Vạn Lương đều ngây người nghe. Lúc lâu, Vạn Lương sẽ thở dài:

- Nếu thế thì Chính nghĩa lão nhân quả chết thật rồi.

Thiếu Bạch còn cảm khái:

- Chỉ đáng tiếc là đại hán ấy vì văn bối làm kinh động mà tự tận. Thôi ôi! Nếu như y còn sống thì cái nội tình bên trong sẽ d- hiểu biết mấy.

Vạn Lương nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Tình thế hiện giờ quá phức tạp, chắc chắn không phải sức chỉ của mấy chúng ta có thể giải quyết được. Đi! Chúng ta phải đi mau, nếu như thỉnh được y xuất san tất sẽ hiểu được bí mật trong đó ngay tức khắc.

Cao Quang hỏi:

- Lão tiền bối, giờ ta phải đi tìm người nào?

Vạn Lương lưỡng lự:

- Không phải lão hủ ra điều bí mật, nhưng trước khi chưa được y chấp thuận, lão hủ không tiện nói tách danh y...

Ngước mặt thở dài:

- Chỗ ẩn cư của y, trong võ lâm hiện giờ có lẽ chỉ có một mình lão hủ được biết, vạn nhất y không chịu tái xuất giang hồ, thì nói tên y ra sẽ gây nhiều rắc rối cho y.

Cao Quang nói:

- Tiền bối không nói tên người đó cũng được, nhưng ít ra cũng phải cho chúng tôi biết sơ là nhân vật như thế nào chứ?

Vạn Lương cười xòa:

- Cái đó hẳn rồi...

Đằng hắng mấy tiếng, ông nói tiếp:

- Cơ Đồng, Hướng Ngao có Vương kiếm, Bá đao lừng lẫy giang hồ một thời, nhưng đó chỉ là nói riêng phương diện võ công. Còn nếu bàn về khối óc, tức văn tài, mưu trí thì suốt hơn trăm năm lại đây chưa có một người nào có thể sánh với y.

- Sao? Vạn lão tiền bối nói người đó không am hiểu võ công?

- Đâu có, nhưng bất quá võ công của y không đủ thành danh trong thiên hạ, nên khỏi cần bàn.

- Nếu như ta muốn phanh phui được những mưu đồ, những bí ẩn trên giang hồ hiện tại, trước nhất phải có bản lĩnh võ công. Người đó lại võ công tầm thường thì ta cũng khỏi cần tìm y cho mất công.

Vạn Lương lạnh lùng:

- Lão đệ, lão hủ không có ý dạy bảo ai, nhưng lão đệ phải biết trên giang hồ có rất nhiều việc, mà cho dầu có võ công tuyệt thế, cũng không tài giải quyết được.

Cao Quang còn muốn cãi, Hoàng Vĩnh đã ngăn lại:

Vạn Lương kinh nghiệm dày dặn, thoáng thấy sắc diện Cao Quang đã biết ý nên cao giọng:

- Lão đệ phải chăng chưa chịu phục?

- Nếu như lão tiền bối muốn tại hạ phải nói, tại hạ xin thành thật tỏ bày.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Người này tánh cương trực, nóng nảy, nếu y không phục, dậm chân bỏ chuyển đi, thì thật phiền. Đường xa nhàn rồi, hay ta tranh luận với y cũng vui.

Nghĩ thế, ông chậm rãi nói:

- Lão đệ có cao kiến, xin nói cho nghe.

- Kể không có gì đáng gọi cao kiến cả, tại hạ nghĩ, hai đường văn, võ khác nhau xa. Chúng ta những người học võ nói ra toàn là đao qua kiếm lại, quyết việc thắng bại bằng võ công. Một kẻ nếu võ công non kém thì dù cho có một bụng kinh luân cũng khó đương danh vừng vàng trên giang hồ. Cái ngu kiến ấy lão tiền bối nghĩ sao?

Vạn Lương cười ha hả:

- Còn gì nữa?

- Chúng ta bốn ba vạn dặm, nay Nam mai Bắc, cũng vì muốn giúp mình chủ đại ca rửa sạch mối trăm oan. Nhưng đối phương thế mạnh người đông, nếu với sức mấy người chúng ta, thế tất là không chống nổi. Cho nên, tại hạ nghĩ ta phải giao kết với những cao thủ, những đồng đạo giang hồ, để chờ khi có lực lượng mạnh, chúng ta sẽ tìm tới Thiếu Lâm tự đối chất với bọn họ một phen, hầu phăng ra kẻ nguyên hung.

Vạn Lương sẽ gật đầu:

- Phải! Xin cho nghe tiếp.

- Như thế, tất phải cần người võ công cao cường chứ cái hạng học thức uyên thâm, phỏng có ích gì cho việc này?

Vạn Lương mỉm cười:

- Lão đệ nói xong chưa?

- Chỉ cần lão tiền bối thuyết phục được tại hạ, thì ngày sau, tại hạ có gặp sẽ hết lòng nỗ lực trọng y.

- Chúng ta hành tẩu trên giang hồ, tất nhiên võ công là cần thiết, nhưng cũng có đôi lúc, tài trí còn trọng yếu hơn cả võ công. Không nói xa xôi, cứ việc chúng ta vừa mắt thấy tai nghe, thì không phải có võ công là giải quyết được.

Cao Quang hỏi:

- Việc gì?

- Thì cái việc bí mật xoay quanh Chính nghĩa lão nhân, dẫu cho Vương kiếm và Bá đao có tái xuất giang hồ cũng phải bó tay xin hàng.

Cao Quang dớ lưởi, hết đường đối đáp.

--- o O o ---